

Jeg tror på The Beatles...

**Mark Twain sagde, at "Tro er at tro på noget, du ved ikke er sandt."
Det tror jeg for det meste er korrekt, men der er mere i historien.**

Forfatter: [HELE LIBERALE - Rusty Reid](#)

Rusty Reid er filosof, sangskriver, journalist og essayist.
Han undersøger og forklarer historien og aktuelle begivenheder fra det liberale

Jeg havde en drøm i nat. Jeg var til familiesammenkomst. Vi havde en dyb tid, da det, der så ud til at være en fætters mand - jeg formoder, at han ville være en "svigerfætter" - sad ved siden af mig og sagde: "Du skal frygte."

"Hva?" sagde jeg klogt. "Frygt hvad?" "Herren. Bliver ikke reddet. Kommer i helvede!" hviskede han.

"Jeg frygter ikke noget, i det daglige," svarede jeg. "Jeg har stor respekt for ting, jeg muligvis støder på: bjørne, hajer, bier, dårlige bilister. Men jeg lever ikke i frygt for dem." Han lænede sig tættere ind, "Nå, det er problemet, Rusty. Du lever ikke i sandheden. Herrens sandhed." Jeg svarede: "Nå, ser du, jeg vil gerne tro på sandheden, som faktisk er sand. Jeg finder mere ærefrygt, mening og formål og skønhed og godhed i det end i nogen religiøs fortælling. Og jeg har læst mange af dem." Han blev en smule irriteret og sagde: "Jeg kan kun prøve så hårdt her, Rusty." "Det sætter jeg pris på," svarede jeg. "Hvor

Jeg tror på The Beatles...

er det, du får denne sandhed fra?"

"Fra bogen, fra Skriften, fra Gud," svarede han.

"Er noget af den førstehåndsviden eller erfaring, let testbar eller understøttet af flere dobbeltblindede undersøgelser, eller hypoteser som sandsynlige af matematiske ligninger eller videnskabelig teori? Eller er det faktisk bare sære forestillinger, der er gået i arv til dig gennem en eller anden gammel tradition, som du bliver stærkt opfordret til at tro på, du ved, for at indordne dig og høre til, og du gør det, fordi du vil?" undrede jeg mig højt.

OK, jeg er ikke sikker på, om jeg sagde alt det så præcist, i min drøm, men jeg formulerede min modsigelse, da han brat undskyldte sig og forsvandt. Og jeg vågnede og indså, at jeg faktisk ikke genkendte nogen af ansigterne i drømmen.

Nu forekommer det mig, at der er to måder at fortolke denne drøm på. Var dette en engel, eller endda Jesus, der kom til mig i skikkelse af en smuk svigerfætter og opfordrede mig til at omvende mig og komme med i det kristne program? Eller var det erkendelsen af en sandhed om "tro?" Jeg er tilbøjelig til sidstnævnte analyse.

Jeg tilhører faktisk en udvidet familie, der i overvejende grad er "kristen". Jeg voksede op i en konservativ, "kristen" by og stat. Men faktisk har ingen nogensinde forsøgt at "redde" mig. Nå, jeg skulle ikke sige nogen; der har været tilfældige dørbankere, generelt Jehovas Vidner eller mormoner, der forsøger at skaffe en ikke-troende til deres sekt. Men ikke nogen, jeg ville kende ved navn. Jeg klager overhovedet ikke, men det virker lidt mærkeligt for mig. Prædiker Bibelen ikke den "gode nyhed" og opmuntrer dens proselytisering?

Jeg er sikker på, at noget af det har at gøre med, at mine forældre var metodister, altså Christianity Lite. Vi diskuterede næsten aldrig religion uden for kirken eller søndagsskolen. Vi havde ingen ikoner af Jesus nogen steder i vores hus. Både min mor og far deltog i "bibelstudier", men hvis de lærte noget af betydning, gav de det aldrig videre til mig. Efter at være blevet "døbt" to gange, havde jeg i en alder af 15 år, på egen hånd, besluttet, at kristendommen var en lort, og jeg skulle ikke længere i kirke. De trak på skuldrene og fortsatte med at gå deres lystige vej i kirke om søndagen og sagde aldrig et ord ellers. Det svar passede mig fint, og jeg tænkte ikke meget mere over det dengang.

Nu undrer jeg mig. Der var masser af andre mennesker, inklusive slægtninge og venner og bekendte, fra andre, mere hårdhændede sekter: baptister, katolikker, kristne kirker, pinsevenner, lutheranere og sådanne, der kunne have trådt frem for at redde mig, bragte mig til Herren, været den pligttopfyldende kanal for mig, at blive "født på ny". Men ingen kom frem. Jeg gik til spejdere i flere år i den presbyterianske kirkes indvolde, og ikke en sjæl ville tale om Jesus. "Ærbødig" var det sidste, og formodentligt vigtigste, af spejdernes 12 principper, men vi var ikke glade for, hvad vi skulle være ærbødige for. Måske brand? At kunne starte en ild syntes at være toppen af spejdervisdom.

Jeg tror på The Beatles...

Hvad min teenagers hjerne så ud til at fornemme, var, at der var sekulære og naturlige måder og fænomener og love, som i virkeligheden var langt vigtigere at kende og forstå end noget religiøst dogme. Så kom **Beatles**, og jeg indså, at hvis der var nogen religion, jeg ville tilhøre, så var det Rock and Roll-kirken.

I 1966 kom John Lennon i store problemer ved at mene, at "The Beatles er større end Jesus." Han mente det ikke som pral, men som en beklagelig tilstand, men det forhindrede ikke det konservative sind i at fejlfortolke og, forudsigeligt, reagere dårligt, vredt, og voldsomt. I syden blev Beatles forbudt fra radiostationer, og deres plader blev offentligt samlet i bunker og lystigt brændt.

Den særlige brand virkede ikke særlig "ærbødig" for mig; det syntes indbegrebet af uvidenhed og tro.

Det var nok omkring den tidsramme, at jeg begyndte at tro, at disse mennesker ikke rigtig tror på, hvad de siger, de tror. De kan bare lide at tro, at de tror. Men deres handlinger, oftere end ikke, forråder og modbeviser denne troserklæring.

Så grunden til, at ingen rækker ud for at redde mig fra helvede, er, fordi de ikke rigtig, i deres hjerter, tror, at der er et helvede.

Og grunden til, at vi ser folk så ødelagte af en elskedes død, er, fordi de ikke rigtig, i deres hjerter, tror på, at der er en himmel.

Og grunden til, at vi ser "kristne" ikke have den mindste intention om at opføre sig, som deres "Herre og Frelser" befalede - du ved, at "elsk din fjende", "vend den anden kind til", "giv din frakke til de fattige" ting — er fordi de i deres hjerter ikke rigtig tror på Jesu mytologi.

"Tro er at tro på noget, du ved ikke er sandt."

Tip af kasketten til gamle Sam Clemens. Alligevel, hvorfor gør de, uoverensstemmende, dette?

At være kongruent. At følge flokken. Alle de kender hævder at tro. Det er gruppe-tænk, almindeligt og enkelt. Og det føles sååå godt. De kan alle bare lide at tro, at de tror. Det gør dem glade. De kan endda få et højt sukkerindhold i troen på, at de tror alle sammen. I disse dage bliver det ofte faciliteret af et rockband. John Lennons spøgelse må smile (ikke at jeg tror på spøgelser).

Alle religionister er store på "tro", som er deres komme-ud-af-fængslet-kort, når rationel logik eller videnskabelige fakta sætter dem i et hjørne af tvivl. Al "tro" er simpelthen en "viden". Tro, i sin religiøse form, er en viden fra hinsides: hinsides intelligens, hinsides fakta, hinsides logik, hinsides fuld forståelse, hinsides bebrejdelse og, vigtigst af alt, hinsides selve

Jeg tror på The Beatles...

den naturlige verden. Sådan kan religiøs "tro" fuldt ud omfavne det overnaturlige og de vildeste mytologier.

Jeg har også tro. Jeg tror også, hvad jeg vil tro. Blandt mine yndlingsting at tro på er jord, luft, vand, lys, tyngdekraft, bevidsthed, bevægelse, tidens gang, ting som religioner faktisk ikke bekymrer sig om, meget mindre forklaringer på. Alle har tro på mange ting. Uden tro kunne vi næppe gå en ny dag i møde, konfronteret med fire dimensioner af potentielt dødelig, totalt ukendelig og utroværdig virkelighed. Vi kunne ikke gå ned ad gaden, meget mindre køre bil, uden tro. Så når vi taler om tro på forskellige ting, handler det hele om, hvad vi VIL have tro på.

Jeg vil tro på det virkelige og sande, det naturlige, hvor jeg, som jeg forklarede til samtalepartneren i min drøm, finder en enorm ærefrygt, mening og formål og skønhed og godhed og endda, ja, ærbødighed. Ah, men det er præcis, hvad religionister hævder, at deres "tro" bringer dem. Nå, ja, men der er grundlæggende forskelle. Jeg kan godt lide, at min "tro" bakes op af hverdags erfaring, af kendsgerninger, af logik, af fornuft, af videnskab. Og min "tro" er ikke uigendrivelig, mejslet i klippe, uangribelig, uforanderlig. Hver gang videnskaben eller andre beviser ændrer sig, tilpasser jeg simpelthen min "tro" til den. Min "tro" er altid levende, voksende, undrende, åben, bøjelig, accepterende, inkluderende, selvkorrigerende, men altid kærlig. Afgørende, på grund af dette, kan jeg virkelig, virkelig, konsekvent "vide", at min "tro" er baseret på fast grund, ikke skyerne af fantasi eller uvidenhed eller egoisme. Min tro er up to date, ikke uløseligt fanget i spindelvæv dækkede påbud. Jeg er ikke i tvivl om min "tro", fordi den ikke er baseret på "guder" eller "mirakler" eller "profeti" eller en ældgammel bog, men snarere understøttet af den nyeste videnskabelige viden plus menneskeheds største ideer. Religionister kan insistere på, at de ikke er i tvivl, men det kan ikke være rigtigt. De må nære tvivl, fordi de ved, at de tror på ældgamle historier, der ikke kun lyder opfundet for enhver objektiv iagttagelse, men som deres egen sekulære kultur, mange andre religioner OG videnskab afviser som plausible. Den virkelige kicker er selvfølgelig, at de ofte ikke selv handler, som om de faktisk tror. Og hvorfor skulle dette være overraskende. Selv for et barn virker de myter, de fortæller sig selv, vantro, langt ude, overdrevet, propaganda. Intet bevis til at blive enige indbyrdes kan fuldstændig slette den nagende, måske underbevidste, velvidende, at det hele er ligegyldigt.

Fordi jeg virkelig tror, ikke bare tror, jeg tror, jeg kan handle i overensstemmelse med min "tro", som giver mig mulighed for at ære og respektere, endda elske og ønske at pleje, universet og verden og alt levende, og alle mennesker, uden bunker af bagage og endemisk splittelse og adskillelse, påtvinger en myte og/eller klanbaseret "tro". Når jeg ser ud på Grand Canyon eller et andet naturvidunder, eller endda et eller andet græsstrå eller sandkorn, kan jeg svulme op af hengivenhed og glæde og ærbødighed for det faktiske univers og fantastiske naturlige processer, der har skabt dem, mens religiøse troende vil give al ære til en "gud", som efter videnskabens opfattelse (og endda deres egen underbevidste intuition) er en fiktiv, menneskelig konstruktion. Et af disse verdensbilleder er gennemsyret

Jeg tror på The Beatles...

af faktas bæredygtige næringsstoffer, og det andet er en flam-flam fejlretning og forvrængning, der falder fra hinanden, når den "tro" vakler.

Ak, som årene går, ser jeg flere og flere mennesker, der faretruende freelancer med, hvad de vil tro, hvad de vil have "tro" på. I disse dage er det næsten alt, der går. Måske på grund af internettet finder folk nemt hele samfund af troende i ting, der tidligere ville have ført til en universel hævnning af øjenbrynet og øjeblikkelig afskedigelse.

En undersøgelse fra 2022 viste, at 10 procent af de amerikanske respondenter hævdede, at Jorden er flad! Du vil aldrig overbevise nogen af dem om andet. De vil gerne tro. Hvad med de næsten 70 procent af amerikanerne, der tror på engle? De vil gerne tro.

Endnu mere ildevarslende, du har legioner af amerikanere, der har "tro" på Donald Trump, en gennemsigtig, seriel løgner, genert, charlatan, vandrende skandale, narcissist i verdensklasse, som har efterladt hundredvis af kunder, forretningspartnere, arbejdere, venner, samarbejdspartnere, for ikke at nævne en nation, forbløffede over dybet af hans forræderi og fordærv. Nogle af disse tror endda, at han er "udsendt af Gud". Glem ikke, at han kun har "tro" på sig selv, og i det væsentlige er modsætningen til deres egen, udråbte, "Herre og Frelser." De vil tro, at de to er fuldstændig forenelige. Det er et fænomen så stort, så usandsynligt, at de så grundigt bedragede, så fuldstændigt ramt, at det virker som en tegneserie. For dem er han sandheden. Du vil ikke overbevise dem om andet. Selvom alle deres indre "bedre engle" er forfærdede over dette skuespil, vil de gerne tro.

De har ikke brug for fakta. De vil gerne tro. Sandheden bliver i sandhed fjenden for dem, hvis "tro" er baseret på at ville tro på løgne, eller overtro, eller eventyr, eller konspirationsteorier eller enhver religions dogme. Det er netop derfor, konservative har desperat brug for deres egne medier; Når de skubber eller punkterer deres myter, er sandheden om "mainstream"-nyhederne de virkelig gale. Det er derfor, de har deres pitchfors ude for ikke kun medier, men virkelig historie, liberale skoler, biblioteker, bøger og hele den "liberale" dagsorden. Alle disse bastioner af fakta og udvidet respekt og medfølelse truer grundlaget for det, de ønsker at tro. De kan ikke tilpasse sig det nye; de skal altid smygge sig ned i bunkerne af dogmatisk "tro".

Verden kan aldrig finde sammen om religion. Heller ikke, sandsynligvis, politik. For at trives med hinanden, for at have "tro" på hinanden, har mennesker og kulturer brug for så meget som muligt, som de kan blive enige om, herunder faktiske videnskabelige fakta og en universel moralkodeks. Kunne den menneskelige familie nogensinde komme til at have "tro" på et faktabaseret verdensbillede, moralsk kodeks og spiritualitet? Hvorfor ikke? Der er vi allerede et stykke vej. Alt det virkelige samarbejde i verden mellem nationer og folk er baseret på sekulære og videnskabelige og teknologiske tråde, ikke religiøse eller mytologiske.

Jeg tror på The Beatles...

Den eneste "tro", der er værd at have, skal være baseret på den virkelige og sande. Alt andet er i sidste ende bare selvtjenstgørende, men giftigt tankegods. Det kan føles godt. Det kan dulme usikkerhed eller behov for at høre til, for at passe ind. Men på det individuelle plan er omkostningerne ved dette, overgivelse af din søgen efter den virkelige sandhed, for høje. Omkostningerne på det sociale plan er endnu mere grusomme, den menneskelige familie er splittet over fjollede, usande dogmer.

Vær meget forsigtig med, hvad du vil tro. Jeg synes, at forestillingen om tro som "at tro, hvad vi vil tro" fortjener mere opmærksomhed, mere granskning, mere bekymring. Tendensen med at tro, hvad vi vil, uanset sandheden, har langt mere potentiale til at ødelægge os end at hjælpe os. Det er på tide, at vi behandler dette problem i det fri, ærligt, sandfærdigt... for en forandring.

*****

Efterskrift af oversætteren,

Palle A. Andersen, Aug. 2024 – Oversat fra MEDIUM

Åhh, hvor ville jeg gerne have haft æren af, at have skrevet denne artikel. Hvor rammer forfatteren bare lige sømmet på hovedet. TRO skal vælges, ikke trækkes ned over hovedet på folk, og så skal den være baseret på virkeligheden, og kunne tilpasses den videnskabelige udvikling.

Derfor kan UFO/UAP'er og aliens stadig nå at blive en del af troen, hvis der fremkommer virkelige beviser for deres tilstedeværelse. 😊